

[Hendriksen.]

nævne et enkelt typisk Eksempel paa en saadan Kampform, men der kunde nævnes utallige andre. I „Social-Demokraten“ for den 23. Oktober staar der under Overskriften „Daarlige Kolleger“ følgende — jeg haaber, jeg har Formandens Tilladelse til at citere det —:

„Da den hidtil stedfundne Offentliggørelse af uorganiserede Kolleger har vist sig udmærket anvendelig og med et for Organisationerne gavnligt Resultat, meddeler man her følgende daarlige Kolleger, der trods alt ikke kan eller vil indse, at de har en uafviselig Pligt til at søge deres Organisationer. Offentliggørelsen vil selvfølgelig fortsættes i den Udstrækning, der er nødvendig.“

Og saa følger Navnene paa 9 Tjenere, som ikke har villet lade sig indrullere i Fagforeningen. Saadanne Overfald og Forfølgelser vil vi gerne til Livs, hvad enten de stammer fra den ene eller den anden Side; den Slags Kampmetoder er i allerhøjeste Grad utiltalende, hvad enten de benyttes af Arbejdere eller Arbejdsgivere. Denne Form at ramme en Modstander paa byder mig i allerhøjeste Grad imod, og jeg ser ikke rettere end, at det vilde være en betydelig Vinding at faa slaaet en Pæl igennem Foreteelser af denne Art. Jeg vil dog gerne spørge det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, der drog saa voldsomt til Felts imod og brugte meget stærke og kraftige Ord om forskellige Arbejdsgivere paa Landet, der aabenbart heller ikke havde optraadt korrekt og rigtigt overfor deres Arbejdere: hvad siger det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen til det Tyranni — det Udtryk kan man med Rette bruge — som Fagforeningerne lægger for Dagen, og som jeg her har nævnt et enkelt Eksempel paa?

P. Munch: Det fremgaar af de ærede foregaaende Taleres Udtalelser, at det Lovforslag, der foreligger til Behandling her i Dag, langt fra er det, som antagelig kommer til at danne Grundlag for Forhandlingen i det kommende Udvalg. Fremsættelsen af Lovforslaget er ganske formel, og jeg ser derfor heller ingen Grund til at gaa ind i en Diskussion paa Grundlag af det, der her foreligger. Det er vel klart, at der ikke mindst efter den Udvikling, Forholdene i den sidste Tid har faaet, vil kunne være Grund til at søge en vis Grænse opstillet for, hvad man kan forstaa ved utilladelig Boykotning. Men jeg er af den Overbevisning, at hvis man skal komme til en Nyordning paa dette vanskelige Omraade, maa

den tilvejebringes ved Forhandling gennem de paagældende Organisationer, forberedes paa lignende Maade som de store Arbejdsaftaler i sin Tid blev forberedt, da man tilvejebragte Lovgivning om den permanente Voldgiftsret og om Forligsinstitutionen. Og saa maa *ikke* mindst den permanente Voldgiftsret have Lejlighed til at gøre sin Indflydelse *gældende*.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt det vil være muligt i Udvalget at komme ind paa en frugtbar Forhandling, der kan give Stødet til en Forberedelse af en Lovgivning paa dette Omraade. Men det forekommer mig i hvert Fald givet, at det ikke kan have nogen større Interesse at diskutere dette Lovforslag ved første Behandling, naar alle ved, at det til syvende og sidst ikke er det Lovforslag, Drøftelserne vil komme til at dreje sig om.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro har Ordet for en kort Bemærkning.

Vagn Bro: Et Par enkelte af de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen fremsatte, finder jeg er af en saa urimelig Art, at jeg gerne vil gøre et Par Bemærkninger i den Anledning. Den første Udtalelse gik ud paa, at Professor Vinding Kruse havde rettet en sønderlemmende Kritik mod dette Lovforslag. Hvad angaar selve det foreliggende Lovforslag, har han i Sandhed ikke rettet nogen sønderlemmende Kritik imod det, idet han i høj Grad har støttet det, ogsaa i de Betragtninger, han har anstillet i sit Responsum. Derimod har han om et Ændringsforslag udtalt som sin Formening, at det paa et enkelt Punkt, nemlig § 1, gaar videre, end han mener vil være rimeligt efter gældende Domspraksis, medens han om et andet Punkt, nemlig § 3, mener, at det ikke gaar vidt nok. Hovedsagen er imidlertid, at Professor Vinding Kruse saa afgjort staar paa det Standpunkt, hvad ogsaa hans Bemærkninger i hans Responsum viser, at han mener, at her er netop et Punkt, hvor en Begrænsning af de Midler, man kan anvende paa disse Omraader, maa kunne finde Sted. Her er der altsaa en afgjort Strid mellem Professor Vinding Kruses Opfattelse, som den fremgaar af hans Responsum, og det, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen nævnte. Og derfor kan han aldeles ikke tage Professor Vinding Kruse til Indtægt for sit Standpunkt i saa Henseende.

Den anden Udtalelse, jeg sigtede til, var den, at det ærede Medlem mente, at Indenrigsministeren havde udtalt, at dette